SJORS

van de Rebellenclub

17 JULI 1965
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

FINISH

1STE
PRYS

Raar maar waar

Een man in de Amerikaanse stad Los Angeles kreeg onlangs de schok van zijn leven, toen hij 's avonds uit kantoor thuiskwam. Het bleek dat werklui zijn huis tot de grond toe afgebroken hadden. Toen de verbijsterde man om opheldering vroeg, bleek dat het allemaal op een vergissing berustte. Het huis naast het zijne had afgebroken moeten worden. Intussen is de woning op kosten van de gemeente weer opgebouwd.

Tijdens de tweede wereldoorlog wist een Indiase soldaat te ontsnappen uit een krijgsgevangenkamp in Birma. Gedurende vijf maanden ging hij te voet door de wildernis in de richting van zijn vaderland. Hij verdwaalde onderweg niet, want hij had een kaart bij zich, die hij op gezette tijden raadpleegde. Toen hij eindelijk de grens van India bereikte, toonde hij vol trots de kaart, die hem naar zijn zeggen het leven gered had. Het bleek een plattegrond van de stad Londen te zijn!...

Kapitein Kidd was officier bij de marine van de Engelse koning Willem III en hij voerde het bevel over een schip, dat opdracht had op te treden tegen piraten. Op zeker ogenblik echter besloot kapitein Kidd zelf piraat te worden en hij begon welgemoed andere schepen aan te vallen en te overmeesteren. Na een langdurige klopjacht werd hij eindelijk in de buurt van New York gearresteerd. Hij werd naar Engeland overgebracht, waar tegen hem en zes van zijn officieren de doodstraf werd geëist.

Rod Pack, een Amerikaanse stuntman, heeft onlangs een gedurfd staaltje uitgehaald. Hij sprong op een hoogte van 14.000 voet uit een vliegtuig zonder parachute. Zijn kameraad Bob Allen was enkele seconden voor hem gesprongen. Hij had twee parachutes, een vastgemaakt aan zijn pak en de andere los in de hand. Rod Pack wist in de val naast hem te komen, nam de parachute van hem over, bevestigde deze aan zijn pak en opende het scherm. De waaghalzen zijn beiden heelhuids op de grond aangekomen.

Tot een boerderij in het Engelse graafschap Norfolk behoort een stuk grond, dat maar een paar aren groot is, maar waarop men de laatste jaren verscheidene waardevolle dingen heeft gevonden tot een gezamenlijke waarde van meer dan drieduizend pond sterling. Nog onlangs raapte een knecht op het bewuste stukje land iets op, waarvan hij dacht dat het een ordinair draadje was. Het bleek een halsketting te zijn ter waarde van negenhonderd pond. Daarop besloot de eigenaar van de grond het stukje land eens grondig uit te kammen. Zestien mannen en drie tractoren kwamen eraan te pas. Men woelde de grond om en zocht elke vierkante meter nauwkeurig af. Helaas werd niets van enige waarde gevonden!

Sultan Abdoel Hamid de Eerste van Turkije, die geboren werd in 1725, werd op zesjarige leeftijd opgesloten in een kleine kooi. Hij mocht er pas uit, toen hij drieënveertig jaar later de troon van zijn land besteeg. Zijn regering duurde tot 1789.

Nog niet zo lang geleden viel een achtjarige jongen in de stad Straatsburg in een kanaal en verloor het bewustzijn. Hij werd meegezogen in een tunnel en dreef via deze tunnel en via een net van rioleringsbuizen onder de stad door. Op zijn weg passeerde hij zijn ouderlijk huis op een kleine honderd meter afstand. Aan de andere kant van de stad kwam hij weer boven de grond en toen bleek dat hij nog leefde, spanden verscheidene dokteren zich in om hem bij bewustzijn te brengen. Dat lukte en de jongen is weer zo gezond als een vis. Van zijn hachelijk avontuur heeft hij geen nadelige gevolgen overgehouden.

In een klein dorp in de omgeving van Napels heeft het eens sinaasappelen geregend. Een windhoos had de rijpe vruchten van de bomen gerukt en liet ze boven het dorp vallen.

In de Amerikaanse staat Virginia werd een man vrijgelaten uit de gevangenis op borgtocht van vijf dollar. Hij zat er echter even snel weer in, want het vijfdollarbiljet dat hij op tafel legde, was vals!

In 1954 schreef ene juffrouw Louise Gordon uit New York een brief aan haar verloofde, soldaat Don Reiss, die op dat ogenblik in Korea verbleef. Het bijzondere aan deze brief was, dat hij bijna een kilometer lang was. De brief was geschreven op de papierrol van een telmachine en juffrouw Gordon had er ongeveer een maand voor nodig gehad om hem te schrijven. Hoe lang Don erover deed om hem te lezen, is niet bekend, evenmin trouwens als de porto die voor het epistel betaald moest worden!

Dinkie

DOOR

CAROL VOGES

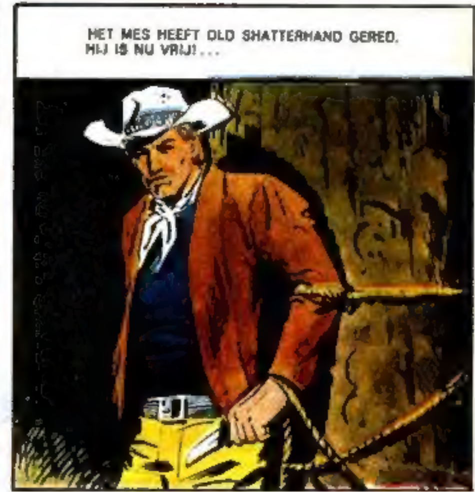

OLD SHATTERHAND
EN WINNETOU
DOOR DR. KARL MAY

OLD SHATTERHAND LAAT HET MES TUSSEN ZIJN BOEIEN EN ZIJN HUID GLIJDEN...

MET EEN SNELLE BEWEGING SNIJDT HIJ HET TOUW DOOR.

NU MOET IK NOG EEN TIJDJE GEDULD HEBBEN!

DE BOEIEN ZIJN VERBROKEN...

HET MES HEEFT OLD SHATTERHAND GERED. HIJ IS NU VRIJ!...

HIJ OVERTUIGT ZICH ERVAN, DAT DE BEWAKERS NIETS GEHOORD HEBBEN...

MOOI ZO... ZE SLAPEN...

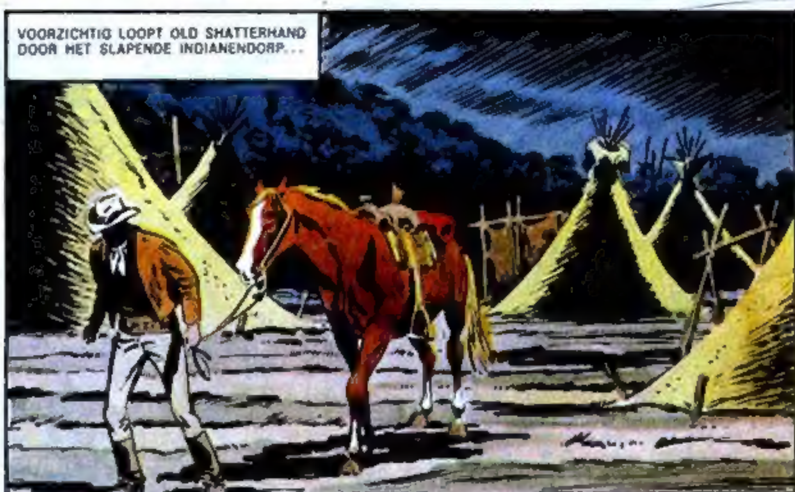

HEEL HET DORP IS IN DIEPE RUST. ER BRANDT EEN VUUR VOOR DE TENT VAN PIDA, WAARIN ZICH DE WAPENS VAN OLD SHATTERHAND BEVINDEN.

KAHO-OTO?
KOM VLUG BINNEN!

HIER ZIJN UW WAPENS!
DANK U, KAHO-OTO! IK ZAL NOOIT VERGETEN WAT MIJN ZUSTER VOOR MIJ HEEFT GEDAAN!

PSSSST!

BRAAF DIER! JE HEBT DE ROEP VAN JE MEESTER GELUKKIG NOG HERKEND!

VOORZICHTIG LOOPT OLD SHATTERHAND DOOR HET SLAPENDE INDIANENDORP...

GERED!

WELDRA ZAL ER ALARM GESLAGEN WORDEN, MAAR DAN IS OLD SHATTERHAND AL VER WEG!

LEVE DE VRIJHEID!

ARRANZ. 65.
HM, SANTER IS OP WEG NAAR DE RIO-PECOS EN HIJ HEEFT RUIM EEN DAG VOORSPRONG OP MIJ!

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

Lydia is naar de stad gestuurd om daar een paar inkopen te doen. Ze keert nu terug naar de school...

MAAR NIEMAND GEEFT ANTWOORD...

IN WAT VOOR AVONTUUR HEEFT LYDIA ZICH NU WEER GESTORT?

DE SCHIPBREUKELINGEN

OMDAT DE HUT DIE WE TOT DUSVER BEWOONDEN, NIET VOLDEED, WAREN WE OP ZOEK NAAR EEN GROT IN DE ROTSEN, DIE ALS WONING KON DIENEN.

DE ROTS IS VAN BINNEN HOL!

PLOTSELING HOORDEN WE FRITZ JUICHEN. HIJ HAD HET BREEKIJZER DOOR KUNNEN STOTEN ZONDER ENIGE TEGENSTAND TE ONTMOETEN. ER MOEST DUS EEN RUIMTE IN DE ROTS ZIJN.

IK NAM HET BREEKIJZER VAN HEM OVER EN MET EEN PAAR FORSE SLAGEN KON IK HET GAT ZO GROOT MAKEN, DAT DE JONGENS ERDOOR KONDEN.

TOEN IK MIJN HOOFD IN HET GAT STAK, KWAM MIJ EEN ZWARE GASLUCHT TEGEMOET. HOEWEL DIT ACHTERAF BEZIEN WEL RISKANT WAS, STAK IK EEN BOSJE DROOG GRAS AAN EN GOOIDE HET IN HET GAT.

HET VUURTJE GING UIT. ER ZAT DUS WEINIG ZUURSTOF IN DE RUIMTE ACHTER HET GAT EN TOT ONS GELUK BRANDDE HET GAS NIET. MAAR WILDEN WE ER BINNENDRINGEN, DAN MOEST HET GAS ERUIT EN DE ZUURSTOF ERIN. IK LOSTE DIT ALS VOLGT OP: EEN DEEL VAN DE VUURPIJLEN DIE VAN HET SCHIP AFKOMSTIG WAREN EN WAARMEE SEINEN GEGEVEN WORDEN, HAD WEINIG REGENSCHADE GEHAD EN DIE WILDE IK IN DE RUIMTE AFSTEKEN. ZE LAGEN IN EEN KIST IN ZELTHEIM EN NADAT WE ZE OPGEHAALD HADDEN, STAK IK ZE AF.

DE ONTPLOFFENDE VUURPIJLEN DREVEN DE ROOK EN HET GAS NAAR BUITEN EN DE ZUIVERE LUCHT ZOU NU VANZELF WEL NAAR BINNEN STROMEN.

TOEN WE AL ONS KRUIT VERSCHOTEN HADDEN, NAM IK DE PROEF OP DE SOM DOOR EEN BRANDEND BOSJE GRAS IN HET GAT TE GOOIEN. DE VUURPIJLEN HADDEN SUCCES GEHAD: HET VUURTJE BLEEF AAN!

ZONDER KAARSEN BEGINNEN WE NIETS!

WE HEBBEN ER OP HET VALKENEST NOG GENOEG!

TOEN DE ROOK OPGETROKKEN WAS, WAAGDEN WE EEN BLIK IN HET HOL. MAAR HET WAS ER ZO AARDEDONKER, DAT WE NIETS KONDEN ONDERSCHEIDEN. WE MOESTEN LICHT HEBBEN.

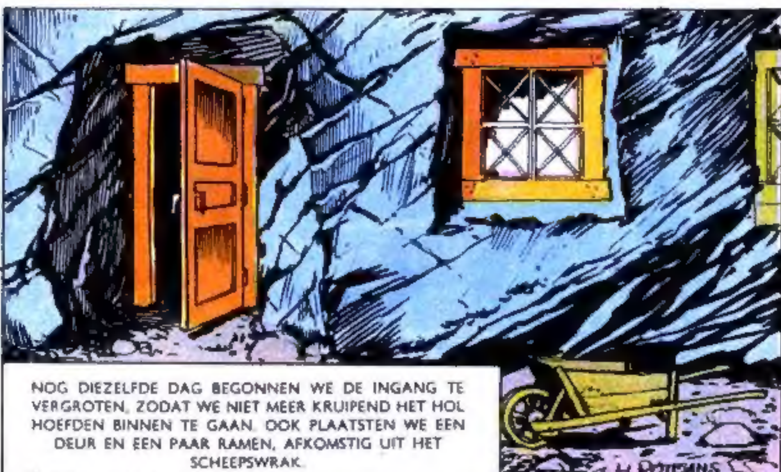
ERNEST ZOU DE KAARSEN IN HET VALKENEST OPHALEN EN OM VLUGGER OP TE SCHIETEN HAD HIJ VOOR DE TERUGREIS DE BUFFEL GENOMEN.

WE KONDEN NAUWELIJKS ZIJN TERUGKOMST AFWACHTEN, MAAR TOEN HIJ DAN EINDELIJK VERSCHEEN, KROPEN WE, IEDER MET EEN BRANDENDE KAARS, EEN VOOR EEN DOOR HET GAT NAAR DE GROT. WAT WE DAAR AANSCHOUWDEN OVERTROF AL ONZE VERWACHTINGEN.

DE GROT BESTOND UIT EEN GROTE, GRILLIGE RUIMTE, WAARVAN DE WANDEN UIT GLINSTEREND GESTEENTE BESTONDEN. AAN DE ZOLDERING HINGEN DE VREEMDSOORTIGSTE KRISTALVORMEN, DIE HET LICHT VAN DE KAARSEN DUIZENDVOUDIG WEERKAATSTEN. HET WAS EEN ONVERGETELIJK SCHOUWSPEL!

DE „ATOMUS”

EEN NIEUWELING IN HET VERKEER

's Morgens. Meneer Grazioli heeft zijn auto aan de rand van de stad geparkeerd en spoedt zich op de „Atomus" naar zijn kantoor in het centrum.

's Avonds. Het werk zit erop. In een van Milaans buitenwijken wordt de miniatuurscooter in de kofferruimte geborgen en de reis wordt per auto voortgezet.

Milaan is een grote industriestad in het noorden van Italië, die te kampen heeft met hetzelfde probleem als bijna alle andere grote steden in Europa: het verkeersprobleem. Het verkeer in al die steden is de laatste jaren sterk toegenomen, terwijl de steden zelf, de straten en de pleinen, er niet op berekend zijn. Opstoppingen en verkeersknopen zijn aan de orde van de dag en vaak staan politiemensen en verkeersdeskundigen met de handen in het haar, omdat zij er ook geen gat meer in zien. Een gevolg van de grote toename van het verkeer is het schreeuwende tekort aan parkeerruimte. Ieder die in een auto rijdt, wil hem zo nu en dan weleens even kwijt en dan is het zoeken geblazen naar een plekje om het voertuig neer te zetten. Soms kan dat zoeken een hele poos duren, wat veel tijd kost en een heleboel ergernis oproept. Vandaar dat vele mensen al sinds jaar en dag zoeken naar een oplossing voor dit parkeerprobleem. Een van degenen die er iets op gevonden menen te hebben, is meneer Grazioli in Milaan.

Meneer Vladimiro Grazioli is werkzaam bij een groothandel in levensmiddelen in Milaan. Hij woont zelf een eind buiten de stad en daarom komt hij elke dag per auto naar kantoor. Zolang hij buiten de stad is, gaat het allemaal nog wel, maar is hij eenmaal in de buurt van zijn kantoor, dan beginnen de moeilijkheden. Waar laat ik mijn auto? is elke morgen weer de vraag voor hem en vele andere automobilisten. Meneer Grazioli heeft het een tijdje aangezien en toen heeft hij een besluit genomen. Hij wilde een voertuigje bouwen, dat licht, klein en gemakkelijk hanteerbaar was, om daarmee vanaf de rand van de stad vlug en veilig naar het centrum te komen. Meneer Grazioli is helemaal geen technisch genie, maar hij begon welgemoed met het verzamelen van allerlei onderdelen van motoren en andere instrumenten, waaruit hij in zijn vrije tijd een soort scooter naar eigen ontwerp bouwde. Het heeft een hele tijd geduurd voor het vehikeltje klaar was, maar nu rijdt meneer Grazioli er trots mee door de straten van Milaan en voor verkeersknopen hoeft hij niet bang meer te zijn, want voor hem is er licht nog een gaatje te vinden.

Het voertuigje draagt de naam „Atomus" en heeft een motor van 48 cc. De maximumsnelheid is 45 km per uur. De lengte bedraagt een meter, de breedte 39 cm en de hoogte 47 cm. Het benzineverbruik is zeer laag: iets meer dan 1 l op 50 km. Er is nóg een voordeel aan het voertuigje verbonden: het is zó klein, dat het na gebruik opgeborgen kan worden in de kofferruimte van een auto. De bedoeling is dan ook, dat de automobilist het ding in zijn auto meeneemt, zijn wagen aan de rand van de stad parkeert en dan verder gaat op de miniatuurscooter.

Meneer Vladimiro Grazioli heeft patent op zijn ontwerp aangevraagd en gekregen. Hij hoopt nu, dat een of andere grote autofabriek voor het idee warm zal lopen en met de produktie van het voertuigje op grote schaal zal beginnen. In afwachting daarvan spoedt hij zich dagelijks op zijn ondermaatse scooter door de straten van Milaan — voordelig, veilig én vlug!

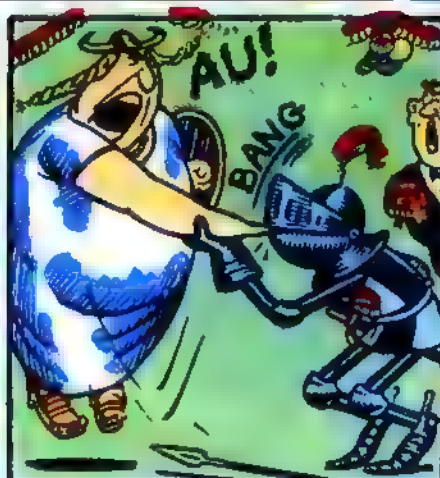
MUG en MIK

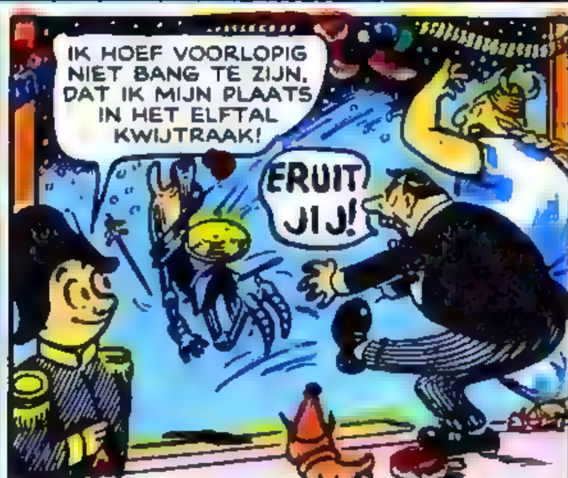
HET BESTUUR VAN DE VOETBALCLUB NODIGT Mug UIT TOT BIJWONING VAN HET GEKOSTUMEERDE BAL

Een tafelonderlegger van stokjes

Als het in de vakantie eens een dag regent, kun je jezelf prima bezighouden met deze tafelonderlegger van platte stokjes. Het is een leuk werkje en na afloop kun je moeder een nuttig gebruiksvoorwerp aan- [redacted]

Je neemt een lat van 1,2 cm dikte en 1 cm breedte en zaagt daar stokjes van van 14 cm. Je hebt vijftien van deze stokjes nodig. Verf er acht met waterverf in een leuke kleur en laat de andere zeven ongeschilderd. Knip nu een stuk dik karton van 15 bij 14 cm en plak de stokjes erop. Je begint met een geverfde, dan een ongeverfde, dan weer een geverfde en zo verder. Als je de houtjes opgeplakt hebt, leg je er een zwaar boek op tot de lijm droog is. En daarmee is je tafelonderlegger klaar.

Billie Turf

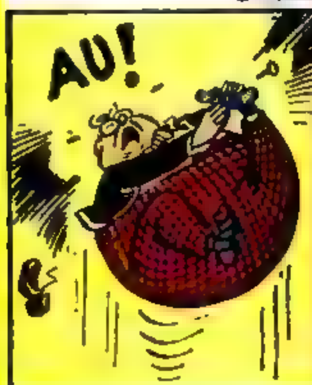
het dikste studentje ter wereld

BILLIE VREEST DAT MENEER KWEL HEM NIET NAAR DE KERMIS ZAL LATEN GAAN EN DUS

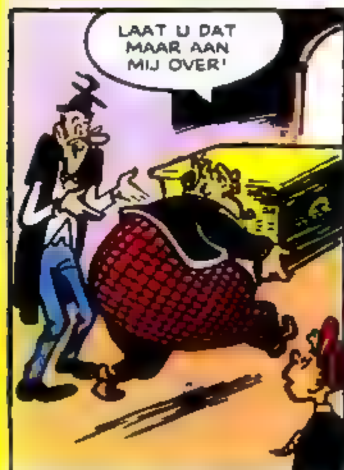

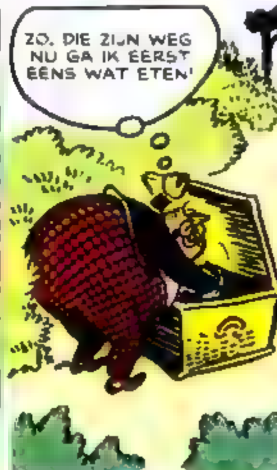

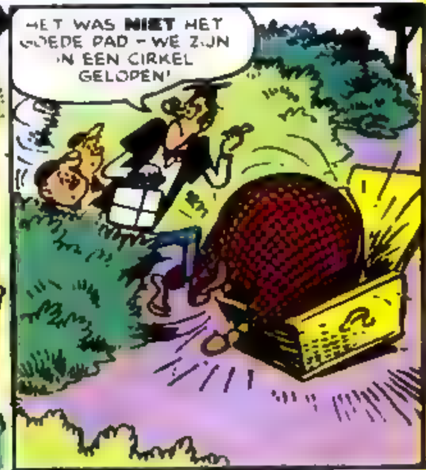

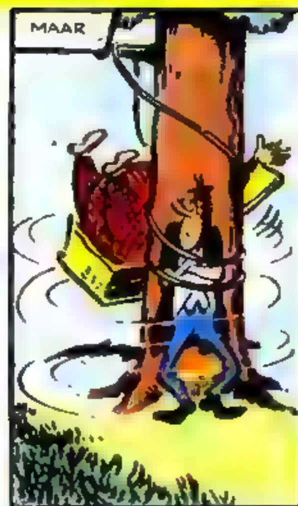

VOORUIT, JONGENS, GEEF ME EENS EEN DUWTJE'

HE, HE, EINDELIJK RUST'

MAAR

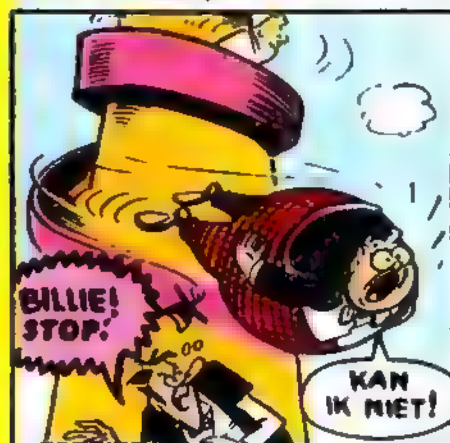

STOP' KOM TERUG'
HA, HA, DAT IS EEN MOOIE KANS VOOR MIJ OM TOCH NAAR DE KERMIS TE GAAN'

EVEN LATER..
KER-MIS
GESPON-NEN SUIKER
LIEVE HELP, MENEER KWEL' ZE HEBBEN HEM NATUURLIJK BEVRIJD'

IK GA ME VER-STOPPEN'
GLIJ-TOREN
KASSA

HIER ONT-DEKT HIJ ME NOOIT, HA, HA'
?

MAAR BILLIE IS NIET AL-LEEN OP DE GLIJTOREN .
SCHIET EENS EEN BEETJE OP' WIJ WIL-LEN OOK WEL EEN KEER'

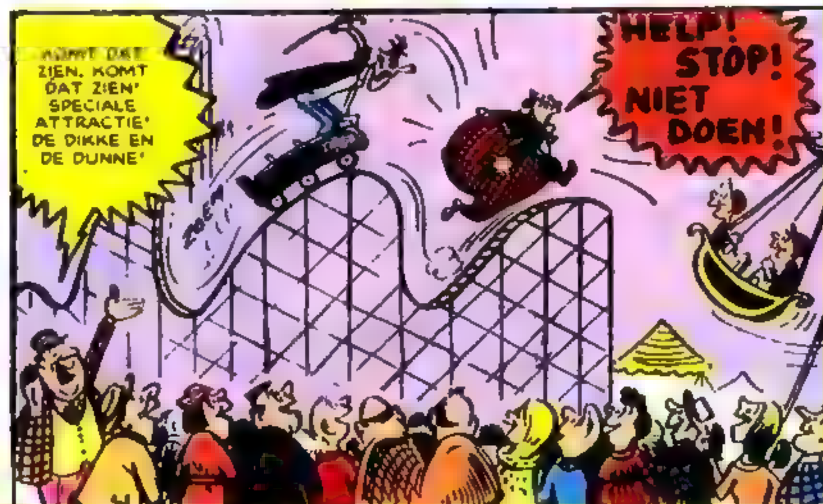

BILLIE! STOP!
KAN IK NIET!

EVEN LATER BELANDT BILLIE BOVEN OP EEN KOOI.
DE MET

..EN VERVOL-GENS ERIN'

HIJ IS GEEN DAME'
DE DAME MET DE BAARD
OP LICHTERIJ'
DAT NEEM IK NIET'

IK WIL MIJN GELD TERUG'
WAT DOET HIJ IN DIE KOOI'
MET DE BAARD
DAT WEET IK NIET, MAAR IK WEET WEL DAT HIJ MIJ RUINEERT'
WACHT EVEN, HEREN' IK ZAL DAT VARKEN-TJE WEL WASSEN'

ZIEN. KOMT DAT ZIEN' SPECIALE ATTRACTIE' DE DIKKE EN DE DUNNE'
HELP! STOP! NIET DOEN!

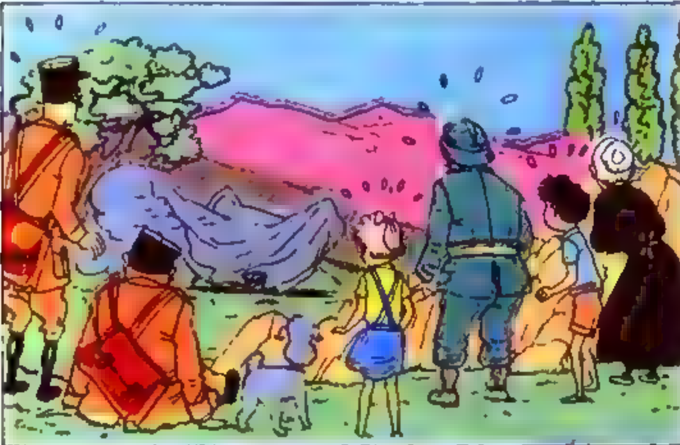
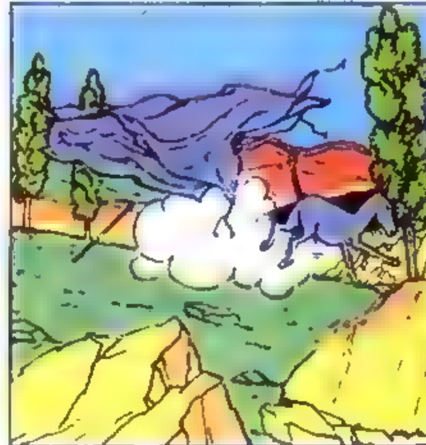
Avontuur in de

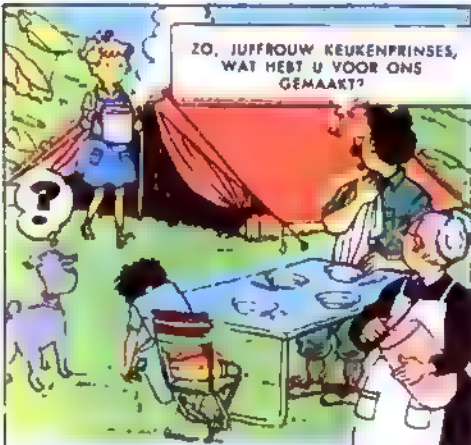

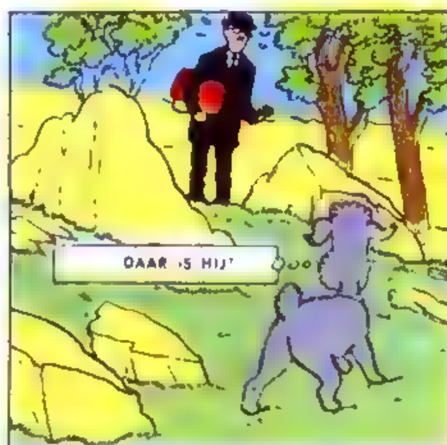

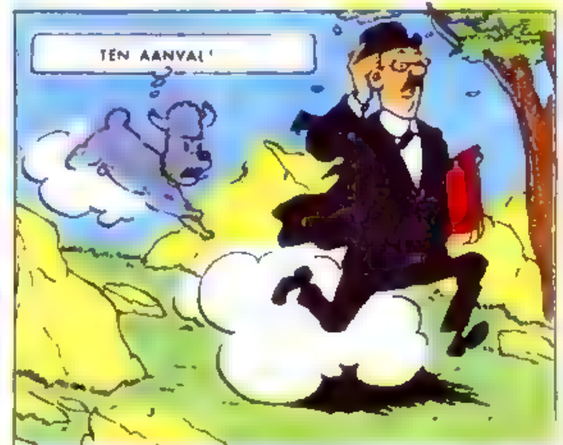

PYRENEEËN

Volgens juffrouw Sybil zit er een dief in de tent. Gelukkig komt juist de politie opdagen...

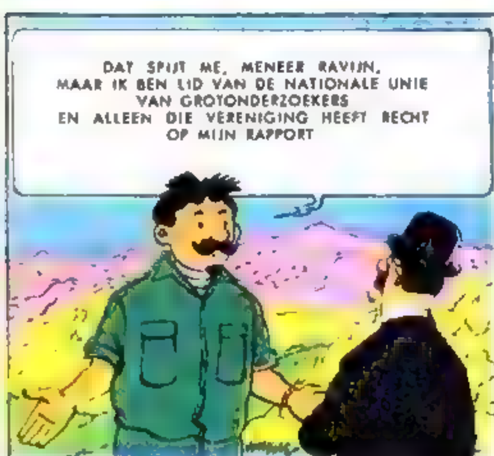

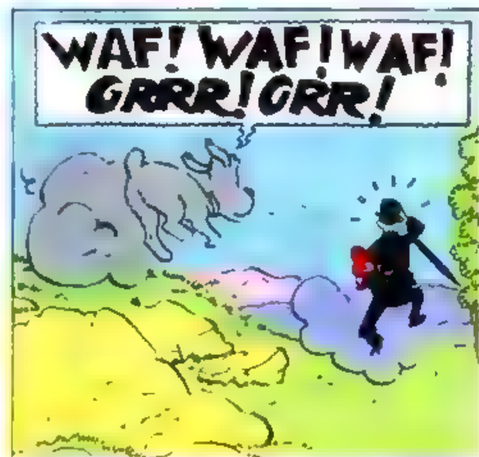

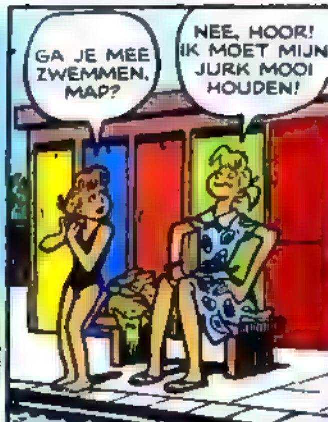

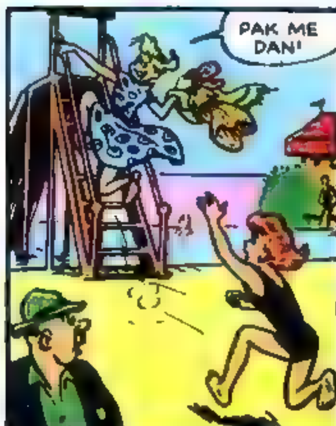

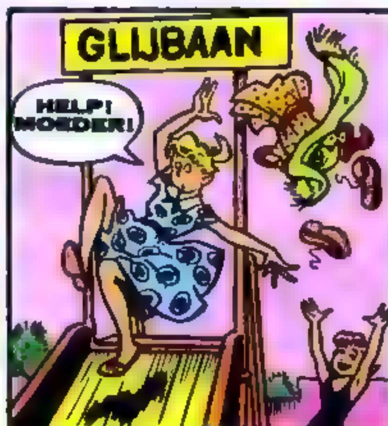

ERIC en zijn hobbelpaarden

Een van de meest gebruikte en best bekende stukken speelgoed ter wereld is het hobbelpaard. Hobbelpaarden worden doorgaans machinaal gemaakt, maar er zijn in Europa nog een paar mensen, die ze met de hand vervaardigen. Een van hen is de heer John Brown, die werkzaam is op een grote speelgoedfabriek in Lee, een voorstadje van Londen. Meneer Brown werkt al veertig jaar bij deze firma; de laatste vijfendertig jaar doet hij bijna niets anders dan hobbelpaarden maken. Dit najaar gaat hij echter met pensioen en de vrees bestond dus, dat de oude kunst van het handwerk met hem zou uitsterven. Gelukkig is dat niet het geval, want op een dag zag de vijftien jaar oude Eric Hallett, die met zijn schoolklas een bezoek bracht aan de fabriek, de heer Brown aan het werk en hij was direct zo enthousiast voor dit mooie vak, dat hij er meer van wilde weten. Het gevolg daarvan is, dat Eric nu in dienst gekomen is bij de speelgoedfabriek. Hij is te werk gesteld op de afdeling van meneer Brown en snijdt onder diens deskundige leiding hobbelpaarden uit hout. Als de heer Brown straks met pensioen gaat, zal Eric zijn werk overnemen.

Weer-één-er-bij!

'N ROYCO SPELDJE

GRATIS
BIJ ELKE 2 ZAKJES
ROYCO
GROENTESOEP
Vraag moeder er één
mee te brengen!

Roy 856.185.267

TIGER JOE en

Tiger Joe en zijn vrienden zijn op het nippertje ontsnapt uit hun gevangenis in de rotsen. . .

de luipaardmannen

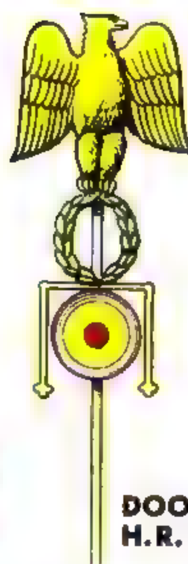

Korte inhoud: Twee Britse jongens, Bryn en Eddi, worden op een Romeins schip naar Rome gebracht. Onderweg sterft de kapitein van het schip, die beloofd had hun de vrijheid te zullen hergeven. In Rome worden de jongens op de slavenmarkt verkocht. Eddi komt in dienst van een koopman, Bryn wordt gekocht door een patriciër, Decimus Sempronius Maximus, die hem bestemt voor zijn kleinzoon Gajus. Op zijn verjaardag krijgt Gajus Bryn voor het eerst te zien. Later neemt hij hem mee de stad in, waar Bryn vrij mag rondkijken. Hij ontmoet Eddi, die in dienst is bij ene Servius Calvus, een handelaar in oude kleren. Deze verkoopt hem echter aan een aannemer.

13

ONDER DE ADELAAR

DOOR H.R. POTTER

DE AVONTUREN VAN TWEE BRITSE JONGENS IN DE ROMEINSE TIJD

„Maar gaat iemand die een slaaf zoekt, dan voor alle zekerheid niet liever naar de markt?" vroeg Bryn. „Dan weet hij immers dat hij waar voor zijn geld krijgt? Waarom zou hij het risico lopen om een slaaf te kopen die achteraf niet goed gezond blijkt?"

„Om twee redenen. In de eerste plaats omdat hij op die manier goedkoper uit is. En in de tweede plaats omdat hij bij een onderhandse verkoop zonder moeite de belasting kan ontduiken."

„En waarom denkt u dat Eddi misschien lijdt aan pest?" hernam de jongen.

„Je hebt me toch verteld dat die ouwe vrek zijn winkel aan het uitroken was? En dat hij een doek met azijn gebruikte om onder zijn neus te houden? Dat zegt genoeg, zou ik denken. Hij heeft zijn voorraden voor een zacht prijsje van de hand gedaan, voor het geval ze al besmet waren geraakt. En nu zit hij zijn centjes te tellen in de hoop dat hij er méér voor terug kan kopen."

„Ik hoop maar dat het met Eddi een beetje meevalt," zei Bryn bezorgd.

„Of het meevalt of tegenvalt, je kunt er vanavond toch niets meer aan doen," zei Felix vriendelijk, terwijl hij zijn ondergeschikte een bemoedigend schouderklopje gaf. „Ga nou maar naar bed, want je zult je benen wel voelen. Als mijn meester er geen bezwaar tegen heeft, kun je morgen na je leesles verder gaan zoeken."

Na een onrustige nacht en een morgen vol spanning kwam Bryn de volgende dag tot de ontdekking, dat hij eindelijk ook eens een keer bofte. Gajus was al vroeg vertrokken om een schoolvriend in Ostia te gaan bezoeken, zodat hij van Bryns diensten geen gebruik hoefde te maken. In tegenstelling tot zijn gewoonte was zijn leraar in een niet al te korzelig humeur. Toen de les nog maar nauwelijks een uur had geduurd, vond Justin het voor die dag welletjes en voegde zijn leerling zelfs een woord van lof toe, omdat deze zulke goede vorderingen maakte. Het gevolg was dat Bryn vroeg in de middag al op zoek kon gaan naar Felix om te vragen of hij nog iets anders moest doen voordat hij de stad in trok.

„Je bent vroeg, niet?" vroeg de oude man

„Ja. Justin was erg tevreden over me en daarom heeft hij me voor deze keer vrijaf gegeven."

„Zo, zo. Nou, ik denk dat hij maar een smoesje heeft verzonnen, omdat

hij zelf belangrijker werk te doen heeft. Hij moest je natuurlijk kwijt," stelde Felix droogjes vast. „Maar goed, maak maar dat je wegkomt. Als je maar oppast dat ik geen klachten over je krijg."

Bryn gunde zich haast geen tijd meer om de opperslaaf behoorlijk te bedanken, snelde de gangen door en de trappen af en was vastbesloten aan één stuk door hard te lopen totdat hij de overkant van de rivier zou hebben bereikt. Maar nog voordat hij bij de tuinpoort was gekomen, bleef hij als aan de grond genageld staan. Hij kon zijn ogen niet geloven. Op de lage muur, die de tuin omgaf, zat een broodmagere figuur, die met grote, holle ogen de kant van de patriciërswoning uitkeek. Eddi!

Het duurde even voordat Bryn zijn spraakvermogen terug had. „Eddi!" riep hij hees. „Hoe bestaat het!"

Eddi vertrok zijn ingevallen gezicht tot een brede grijns. „Ha, die Bryn!" riep hij uit. „Ik wou dat je gezien had hoe schutterig je daar stond te kijken." De verbazing van zijn vriend bracht hem eenvoudig in verrukking.

Bryn greep hem bij zijn beide schouders beet en bekeek hem van top tot teen. Nu hij het uiterlijk van zijn vriend van dichtbij in ogenschouw kon nemen, viel hem dit best mee. Eddi was er stukken op vooruitgegaan sinds hij hem, al weer bijna veertien dagen geleden, had achtergelaten op de hoek van de veemarkt. Hij was nog altijd zo mager als een lat, maar de wallen onder zijn ogen waren aan het verdwijnen en er kwam ook weer wat kleur op zijn gezicht. Maar het opvallendste was zijn kleding. De vodden van weleer waren vervangen door een lichtbruine tuniek, gemaakt uit sterke stof, en hij droeg een brede leren gordel met zware houten gesp. Bryn liet nogmaals zijn blik omlaag glijden. Eddi had een paar gloednieuwe sandalen met stevige zolen aan zijn voeten. De blik gleed weer omhoog. Eddi's haardos was geknipt en gefatsoeneerd, zodat zijn vlasblonde kuif schitterde in het zonlicht.

„Wat is er met jou gebeurd?" vroeg Bryn, nog altijd stomverwonderd. „Ben je het echt of ben je een spook?"

„Ik ben het echt, dank zij de goden," antwoordde Eddi plechtig. „Kom mee, dan gaan we een straatje om en dan zal ik je het hele verhaal vertellen."

Naast elkaar slenterden ze voort langs de brede, met zware kastanjebomen omzoomde weg. Zonder dralen begon Eddi zijn relaas te doen. „Ik hoef je niet te vertellen hoe beroerd ik er aan toe was, toen we elkaar de vorige keer ontmoetten. Eerlijk gezegd is die verrukkelijke maaltijd die je me bij die gelegenheid hebt laten voorzetten, me slecht bekomen. Ik was het eten bijna verleerd en ik ben er doodziek van geworden. Op het laatst kon ik haast niet meer op mijn benen staan en ik bibberde van de koorts, maar die beul van een Servius liet me gewoon doorsappelen. Hoe ik het gered heb, weet ik nog niet. Maar in ieder geval kwam ik elke dag op de linkeroever. In de buurt van de lappenmarkt zijn ze daar een paar blokken huizen aan het bouwen. Door een toeval had ik ontdekt dat er twee aannemers waren. Het zijn broers. De ene heet Efraim en de andere Jakob."

„Ik geloof dat ik begin te begrijpen waar je heen wilt," merkte Bryn op.

„Luister verder. Die bouwers waren erg vriendelijk tegen me. Ik had ze verschillende keren ontmoet bij het inzamelen van de vodden. Op zekere dag ben ik het bouwterrein opgestapt en heb om een beetje water gevraagd. Ze gaven me niet alleen een kom melk, maar ook een stuk kaas en een homp brood. Na die eerste keer ben ik er nog vaak geweest en telkens kreeg ik er wat te eten en te drinken. Totdat ik ziek werd. Die dag vroegen ze me wat eraan scheelde en toen heb ik hun verteld wat voor een leven ik had in die uitdragerij en hoeveel ik gegeten had toen ik jou had ontmoet.

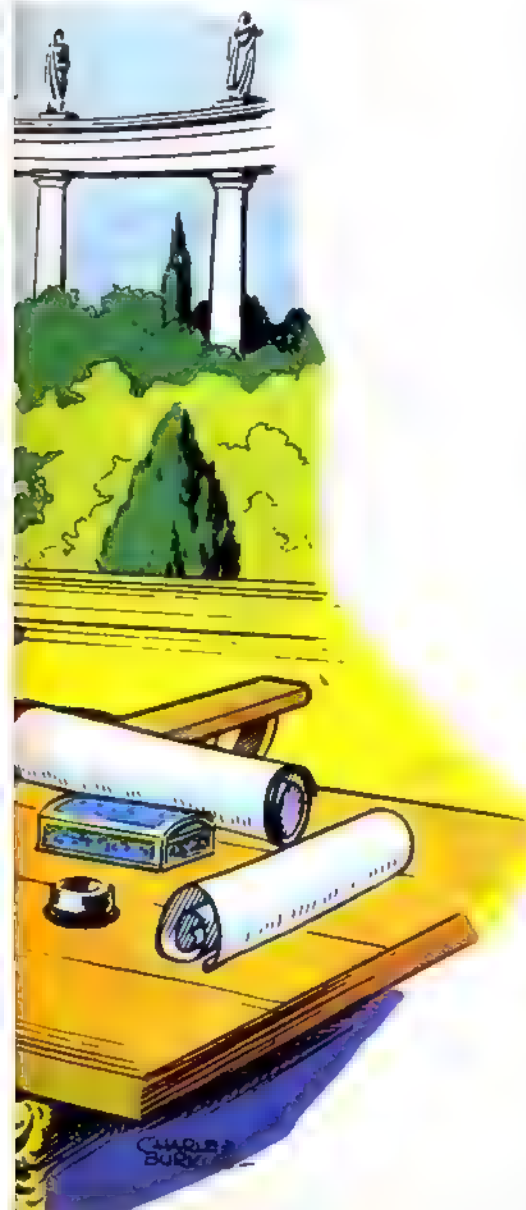
Efraim begon te lachen en zei dat ik wel gauw weer de oude zou zijn, omdat ik eenvoudig mijn maag had overladen. Maar Jakob was daar niet zo zeker van en vreesde dat ik misschien de pest onder mijn leden had. Dat vond Efraim onzin, want hij wist precies te vertellen hoe pestlijders er uit zagen en hij beweerde dat ik daar absoluut niet op leek. De beide broers stonden er een hele tijd over te praten, totdat ik eindelijk door had dat ze een plannetje aan het smeden waren. Laten we nou eens aannemen, zei Jakob op een gegeven ogenblik, dat hij morgen zo ziek is, dat hij niet meer kan opstaan. Dan kan zijn baas hem natuurlijk niet naar de markt sturen. Nou, en als hij niet naar de markt komt, weten we immers dat hij inderdaad de pest heeft? Efraim was het daar bij nader inzien volledig mee eens, maar ze meenden natuurlijk geen van beiden wat ze zeiden. Je moet goed begrijpen wat dat betekent, ging Jakob door. Onze jonge vriend hier heeft een sterk gestel en stevige spieren. En wij weten beter dan wie ook dat het een ijverige knaap is. Als hij zo ziek werd dat zijn baas hem wilde verkopen en als de prijs niet te hoog was, kon ik best eens in de verleiding komen om hem te kopen en te proberen of ik hem kon genezen. Bij deze uitleg barstte Efraim in lachen uit en vroeg mij of ik in de gaten had wat zijn broer bedoelde. Ik zei dat me dat volkomen duidelijk was en dat ik steeds meer begon te geloven dat ik aan de gevreesde ziekte leed. En toen. . ."

„Schitterend!" riep Bryn uit. „En zo ben je dus bouwvakarbeider geworden!"

„Precies," antwoordde zijn vriend, „maar het verhaal is nog niet uit. Ik moet je beslist de rest nog vertellen, want het is veel te mooi. De volgende morgen lag ik in mijn hok te bibberen en te kreunen als de beste en ik deed net alsof ik probeerde om op te staan, maar ik sloeg prompt tegen de grond. Servius haalde zijn zweep te voorschijn om te zien of ik inderdaad te ziek was om op te staan, maar daar kwam hij niet veel verder mee. Ik bleef maar rillend in het stro wegkruipen. En hoe hard hij ook sloeg, tenslotte moest hij wel geloven dat het nutteloos was. Die dag kwam hij wel tienmaal kijken hoe ik het maakte en ik kon hem haast hóren denken of het de moeite waard zou zijn een heelmeester te halen, maar daar was hij natuurlijk veel te gierig voor. 's Middags kwam er een klant, die afkomstig was van de overkant van de rivier (als je het mij vraagt, was dat een goeie kennis van Efraim en Jakob), met wat oude kleren bij zich. Hij kwam opzettelijk even door de tralies van mijn hok gluren en zei meteen, tot schrik van Servius, dat het hem sterk zou verwonderen als ik niet leed aan de pest en dat mijn baas niet verantwoord was als hij daarvan niet onmiddellijk aangifte deed bij de gezondheidsdienst. Toen hij dit had gehoord, zat Servius lelijk in zijn piepzak. Want als hij inderdaad aangifte deed, zou hij opdracht krijgen zijn hele voorraad rommel te verbranden om besmetting te voorkomen. En als hij er eerst een heelmeester bij haalde, moest hij die tot overmaat van ramp nog betalen ook.

Op de avond van die dag kwamen de

Toen de les nog maar nauwelijks een uur had geduurd, vond Justin het voor die dag welletjes.

„Ze gaven me niet alleen een kom melk, maar ook een stuk kaas en een homp brood"

beide broers opdagen. Ze vertelden dat ze op zoek waren naar een partijtje leer om sandalen van te snijden en vroegen of Servius iemand kende die hen daaraan kon helpen. Terwijl ze daarover stonden te praten, zorgden ze er wel voor dat ze mij in het oog kregen. Een van hen zei dat het er sterk op leek dat ik de pest had, maar de andere lachte hem uit en beweerde dat alle slaven gelijk waren en dat ik maar eens een flink pak slaag moest hebben. Dit bracht Servius nog meer van zijn stuk. Want niet alleen had hij zich al meer dan genoeg met zijn zweep geoefend, hij wist ook heel goed dat ik van nature niet lui ben uitgevallen. Ik geloof dat hij werkelijk meende dat ik de pest had, maar hij was wel zo wijs om daar niet over te reppen. In plaats daarvan beweerde hij dat ik inderdaad een onverbeterlijke luiaard was en dat hij niets met me kon beginnen. Nou, en daarom dacht hij erover om me van de hand te doen voor een schappelijk prijsje. In het begin deed Jakob net alsof hij geen interesse had en het gevolg was, dat Servius steeds minder vroeg, in de hoop dat hij nog net op tijd van mij zou worden verlost zonder al te veel schade voor zijn zaak. Het liep tegen de tijd dat de kantoren van het marktwezen hun loketten zouden sluiten en nu hij eenmaal beet had, zette hij alles op alles om me nog diezelfde avond te verkopen. Ten langen leste ging Jakob op het aanbod in. De beide broers namen me meteen mee naar de overkant van de rivier. Ze bewonen daar een huis, dat niet ver van hun bouwterrein ligt. Ze hadden natuurlijk de grootste pret. Jakob dacht er hard over me voortaan Capricornus te noemen, omdat hij me in zijn bezit had gekregen voor de prijs van een steenbok. . ."

„En zijn ze steeds goed voor je geweest?" vroeg Eddi nieuwsgierig.

„Dat kun je toch zeker wel aan me zien?" vroeg Eddi op zijn beurt. „Ze zijn ervan overtuigd dat iemand niet behoorlijk kan werken als hij niet ook behoorlijk onderdak heeft, behoorlijk gekleed gaat en behoorlijk te eten heeft. Welnu, in ieder opzicht hebben ze de daad bij het woord gevoegd."

„Eén ding begrijp ik nog altijd niet," zei Bryn. „Wat spook je hier eigenlijk uit, ik bedoel: midden op de dag in een heel andere hoek van de stad? Zijn ze je zo aan het verwennen, dat ze je maar van je werk laten weglopen als je zin in een wandelingetje hebt?"

„Nee, natuurlijk niet. Het zijn per slot van rekening geen dwazen," lachte Eddi. „Vandaag ben ik vrij omdat het zaterdag is. Mijn bazen noemen dat de sabbat. Dan wordt er bij ons niet gewerkt."

„En hoe bevalt je nieuwe baan je verder?"

„Ik werk bij Efraim in de houtopslagplaats," legde Eddi uit. „Hij is bezig me te leren hoe ik met het gereedschap moet omgaan Er liggen enorme hopen planken en balken. Het is allemaal gebruikt hout, begrijp je, en er zijn heel wat verkoolde stukken bij. Ze hebben het gekocht toen de ruïnes die na de grote brand overeind waren blijven staan, werden gesloopt. Ik zaag het op lengte en trek alle oude spijkers eruit en daarna haalt Efraim de verbrande buitenste laag eraf en schaaft net zo lang totdat het hout er weer als nieuw uit ziet." Hij keek zijn vriend van terzijde met een glimlach aan. „Nu weet je waarom ik hier zo vroeg op de dag rondzwerf. Maar hoe staat het met jou? Moest je een boodschap doen of zijn de Romeinse patriciërs er ook toe overgegaan de sabbat te eren?"

Bryn lachte. „Nee, zo gelukkig ben ik niet. Ik wou dat het waar was De reden waarom ik vanmiddag niet werk, is dat ik Felix verlof heb gevraagd om jou te gaan zoeken."

„Vind je het leuk in Rome?" vroeg Eddi plotseling

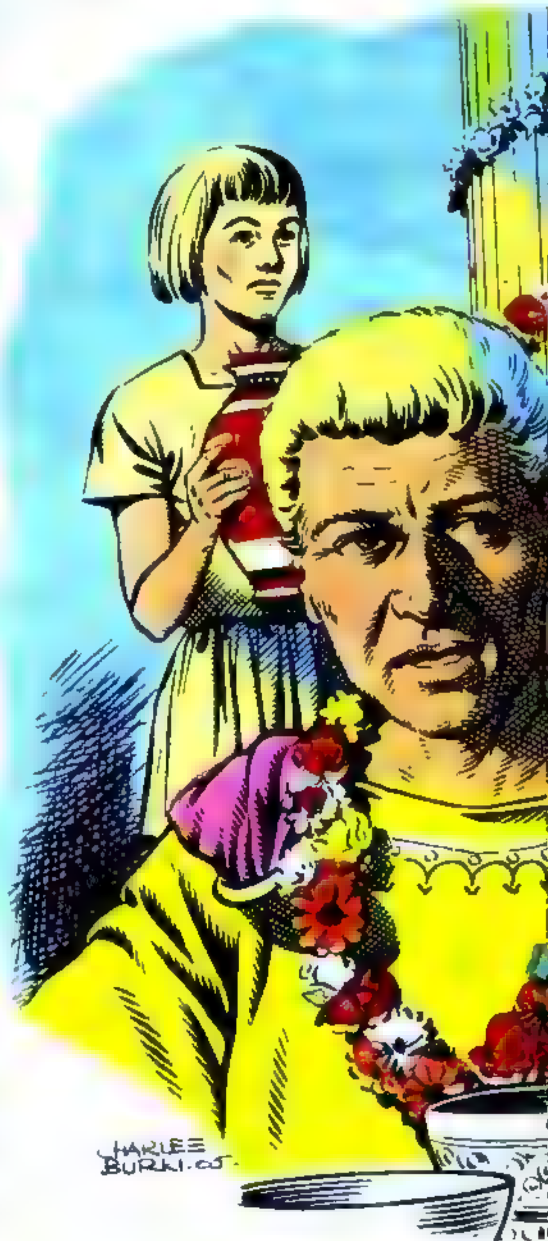
„Och, het gaat wel," antwoordde Bryn.

„Zou je hier willen blijven, als vrij man dan, bedoel ik?"

„Niks hoor. Ik zou heel wat liever de kudden van mijn vader hoeden dan keizer te worden en daar te wonen." Hij wees naar het keizerlijke paleis, dat hoog op de Palatijnse heuvel blonk in het licht van de namiddagzon. „En wat vind jij zelf van Rome?" vroeg hij.

„Ik heb er een afschuwelijke hekel aan. De stad staat me net zo erg tegen als de mensen. Ik erger me beroerd aan die grote witte paleizen en aan die stinkende krotten in de armoedige buurten. Ik vind die tuinen, waar ze hun bomen en bloemen achter dikke muren opsluiten, afschuwelijk. Ik kan hun wetten en hun gewoonten niet uitstaan. Mij niet gezien in Rome!"

Toen hij zich van deze uitbarsting had hersteld, ging Eddi op kalmere toon voort: „Ik heb jou naar je mening gevraagd omdat ik wou weten of het alleen aan mij lag. Ik kan prima overweg met de mensen met wie ik werk, maar toch ben ik van plan om de eerste de beste kans aan te grijpen om te ontsnappen Ik heb een vijl verstopt en

zodra de graanschepen worden gereedgemaakt voor hun reis naar Hispania, ga ik mezelf bevrijden van deze vervloekte halsband en dan klim ik ergens aan boord. Dat zal niet al te moeilijk gaan, dacht ik zo, omdat de kapiteins altijd stad en land moeten afstropen om een bemanning voor zulke lange reizen bij elkaar te krijgen. Zoveel ben ik ondertussen wel aan de weet gekomen."

„Heb je er enig idee van of ze mij ook ergens op zo'n graanschip kunnen gebruiken?" vroeg Bryn gretig.

Eddi keek hem aan en begon vaag te glimlachen. „En ik dacht dat je je hier nogal thuis voelde? Je hebt daarnet tenminste gezegd dat het je nogal meeviel. Je hebt wel een beetje last van heimwee, maar echt haten, zoals ik, doe je Rome niet. Of je het wilt of niet, je bent langzaam maar zeker een Romein aan het worden."

„Hoe kom je daarbij?" vroeg Bryn verwonderd.

„Omdat je met gestrekte hand je arm opheft als je me ontmoet. Dat doen de Romeinen ook. Het ontbreekt er nog maar aan dat je me in het Latijn begroet."

Bryn voelde een diepe blos over zijn wangen trekken. „Ik werk in een groot huis met ontzaglijk veel bedienden," zei hij schuchter. „Ik moet me wel een beetje bij hun gedrag aanpassen, anders heb ik geen leven. Maar daarom ben ik toch zeker nog geen Romein aan het worden? Ik geef me niet zo gauw bloot, maar je kunt ervan overtuigd zijn dat ik minstens even sterk verlang naar de heuvels en weiden van Brittannië als jij. De kwestie is alleen dat we het leven hier elk van een andere kant bekijken. Jij hebt de ellende en de viezigheid gezien, ik de grootsheid en de luxe. Maar we weten allebei dat Romeinen in de grond van de zaak wrede, hooghartige lieden zijn. Ze noemen ons barbaren, maar wij bouwen tenminste geen dure arena's om op ons gemak te kunnen zitten toekijken hoe mensen in doodsangst vechten tegen wilde beesten. Ik vind het griezelig, zoveel macht als deze Romeinen hebben vergaard. En als het erop aankomt, walg ik van hun luxe. Ik wil vrij zijn. Als de tijd daar is, hoop ik dat je me je vijl zult lenen en me een schip zult wijzen waarop ik kan aanmonsteren. Ik laat je niet in de steek."

Decimus Sempronius Maximus leunde op zijn gemak achterover in de kussens van zijn bank en onderhield zich tussen het eten door op zachte toon met een van de belangrijkste gasten.

Eddi zweeg. Maar de manier waarop hij Bryn bij de hand greep en hem met vochtige ogen aankeek, was welsprekender dan de plechtigste belofte.

HOOFDSTUK 7

Er komt een vreemdeling op bezoek

Bryn hielp Felix bij het openen van de zware gordijnen en keek daarna de langwerpige kamer rond. Langs de muren waren guirlandes van rozen en veldbloemen opgehangen. De alledaagse bronzen en glazen lampen waren vervangen door verlichtingsartikelen uit Griekenland op hoge, zilveren voetstukken, en elke gast droeg een bloemenslinger. Er werd een grote feestmaaltijd gegeven, waarmee de overwinning van de Blauwen op de Groenen in de wagenrennen werd gevierd. Op elk van de tafels waren groene en blauwe miniatuurstrijdwagentjes neergezet, gevuld met zoetigheden, en overal was het blauwe wagentje zo geplaatst, dat het een voorsprong op het groene had.

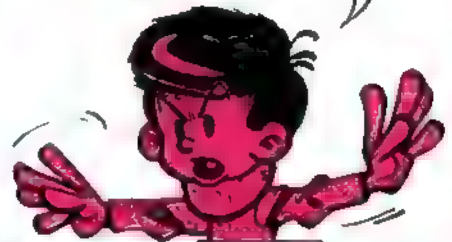
Bryn begaf zich naar de hoofdtafel om zijn verdere plichten te gaan vervullen. Decimus Sempronius Maximus leunde op zijn gemak achterover in de kussens van zijn bank en onderhield zich tussen het eten door op zachte toon met een van de belangrijkste gasten. Deze patriciër, die een ereplaats had aangewezen gekregen, was een senator, Grattus genaamd, een tengere, oude man met scherpe, ziekelijke gelaatstrekken en heldere, rusteloze ogen. Hij was eigenaar van enkele van de duurste gebouwencomplexen in de stad en zijn schepen waren te vinden op alle handelsroutes van Egypte tot Gallië. In de badhuizen en op de marktpleinen ging het gerucht dat hij een hoge post bekleedde bij de geheime politie. Het stond vast dat hij uitstekende betrekkingen onderhield met Vespasianus, de nieuwe keizer, en niemand twijfelde er meer aan dat hij tijdens de woelige periode die op de dood van Nero was gevolgd, van meet af aan de andere gegadigden voor het keizerschap had tegengewerkt waar hij maar kon.

Net als vele andere gezeten burgers had Sempronius een minder vooruitziende blik gehad, door zich achter Vitellius te scharen. Hij had nooit gedacht dat de bejaarde, nogal onbehouwen generaal Vespasianus met zijn boerenafkomst zou worden uitverkoren om de eerste plaats in het land in te nemen en in een minimum van tijd de zetel van de keizers de zijne zou mogen noemen. Na de gewelddadige dood van Vitellius had Sempronius zijn best gedaan om de positie waarin hij zich als gevolg van zijn verkeerde keuze bevond zoveel mogelijk te verbeteren, maar het resultaat was hem niet meegevallen

WORDT VERVOLGD

De club van vijf en de

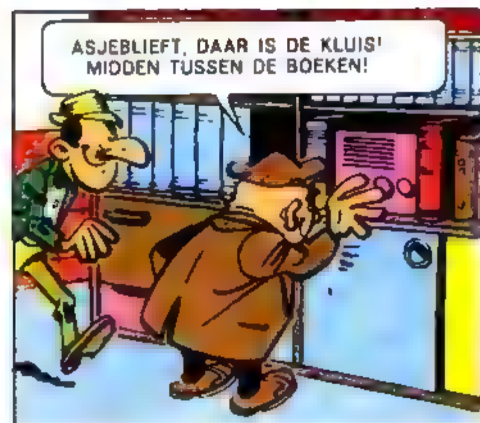

ORMULE 1000!

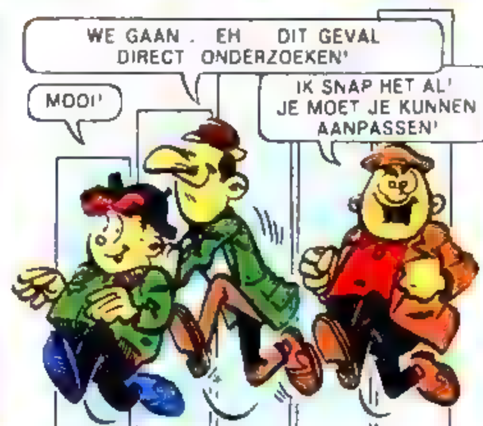
Dokter Peritoon heeft een verjongingspil van Balthasar [illegible]. Als deze de zoon van Peritoon tegenkomt, denkt hij dat het de dokter zelf is, maar dan verjongd...

Nellie Bly

'S WERELDS EERSTE VERSLAGGEEFSTER

George Madden, hoofdredacteur van het dagblad „Pittsburg Dispatch", trok een wrevelig gezicht en snauwde: „Laat maar binnen!" toen een bediende de abonnee E. Cochrane aandiende. Zijn wrevel maakte plaats voor verbazing, toen achter die naam het jonge meisje Elisabeth Cochrane schuil bleek te gaan. Nu herinnerde hij zich ook de brief, die zij naar aanleiding van een artikel in zijn krant had geschreven en waarin zij had geschreven dat ze het helemaal niet eens was met dat artikel. Er was in beweerd dat vrouwen en meisjes geen betrekkingen konden vervullen die doorgaans door mannen werden vervuld. Maar Elisabeth was van mening dat wat een man presteerde, door haar minstens even goed kon worden gedaan.

De verbazing van George Madden kende geen grenzen, nadat hij het eigenlijke doel van haar komst had vernomen. Zij wilde namelijk als verslaggeefster in dienst treden van de „Pittsburg Dispatch". George Madden vroeg haar of zij wel besefte wat men van haar zou denken en zeggen. Het was in het jaar 1850 en toen was iets dergelijks ongehoord en ontoelaatbaar.

Elisabeth echter pleitte en smeekte net zo lang tot George Madden bezweek. Hoewel zij het zelf nauwelijks kon geloven, was zij, toen zij het kantoor van de „Pittsburg Dispatch" verliet, opgenomen in de redactie van die krant.

Haar artikelen, die George Madden ondertekende met Nellie Bly, vielen dadelijk op. Zij nam het op voor mensen die onderdrukt werden of onrechtvaardig werden behandeld. Zij schreef onbevreesd, eerlijk en waarheidsgetrouw. Niemand had dit ooit vóór haar durven doen en haar artikelen werden als het ware verslonden. Zij schreef over de ergerlijke toestanden in de achterbuurten van Pittsburg en nam het op voor de mensen die daar woonden en armoede en ellende leden.

Deze mensen droegen haar op handen, maar er waren ook velen die schande over haar spraken, haar een „dwaze vrouw" noemden en haar artikelen „opruiend" vonden. Grote adverteerders dreigden tenslotte hun advertenties in de „Pittsburg Dispatch" te zullen staken als Nellie Bly niet ophield met dergelijke artikelen te schrijven. George Madden moest tenslotte zwichten voor deze bedreigingen. Hij gaf daarom Nellie Bly de rubrieken toneel en muziek.

Er brak een geheel ander leven voor haar aan nu zij alleen nog maar mocht schrijven over muziekuitvoeringen en toneelvoorstellingen. Dit werk beviel haar niet. Zij wilde haar pen in dienst stellen van mensen die haar nodig hadden.

Nadat ze dit met George Madden had besproken, besloot Nellie Bly naar New York te gaan, waar haar strijdvaardigheid wellicht beter tot haar rech tzou komen. Nadat hij haar een aanbevelingsbrief had gegeven voor John Cockerill, die een belangrijke plaats in de krantenwereld in New York innam, nam George Madden afscheid van Nellie Bly.

Ondanks die aanbeveling slaagde Nellie er niet in Cockerill te spreken te krijgen. Ook elders stootte zij keer op keer haar neus en tenslotte dwaalde zij zonder te weten wat ze moest beginnen door de straten van New York. Toen haar laatste spaargeld op was, nam zij het onwrikbare besluit hoe dan ook tot Cockerill door te dringen. Opnieuw richtte zij dus haar schreden naar de kantoren van het dagblad „The World", maar opnieuw kwam zij niet verder dan de portier.

...s VERNE
De man van wie in 1889 het boek verscheen „De reis om de wereld in tachtig dagen".

Zij wachtte echter geduldig haar kans af en op het moment dat de portier door andere zaken in beslag werd genomen, rende zij de trappen op en viel buiten adem de kamer van John Cockerill binnen. Voordat deze een woord kon uitbrengen, vertelde Nellie Bly in één adem het doel van haar komst.

Intussen was onopgemerkt de deur opengegaan en was er nog iemand binnengekomen. Het was Jozef Pulitzer, eigenaar van twee belangrijke kranten. Hij was een vooruitstrevend man en hij ontdekte onmiddellijk het enthousiasme in Nellie Bly. Toen zij niet lang daarna weer op straat stond, was zij in dienst van „The World".

Ook haar artikelen voor dit dagblad waren steeds weer klachten tegen oneerlijkheid, onwaarheid, huichelarij en wantoestanden en ook in New York ontketenden ze sensatie en waren ze het gesprek van de dag. Toch was Nellie Bly er niet op uit sensatie te verwekken. Het was haar bedoeling de mensen steeds met hun neus op de harde feiten te drukken. Er was geen gelukkiger mens dan Nellie Bly, toen door gemeentebesturen en regering maatregelen werden genomen om in datgene wat door haar zo scherp aan de kaak was gesteld, zo spoedig mogelijk veranderingen en verbeteringen aan te brengen.

In 1889 verscheen het boek van Jules Verne „De reis om de wereld in tachtig dagen" en het kende ook in Amerika groot succes. Om te bewijzen dat „The World" voor wat nieuws betrof vooraan ging en een vrouw ook haar mannetje stond, besprak Nellie met Pulitzer het plan de reis, die Jules Verne had beschreven, ook inderdaad te maken. Deze was er onmiddellijk voor te vinden en op 14 november 1889 vertrok Nellie Bly met het schip *Augusta Victoria* uit New York.

Nog nooit had een vrouw durven denken aan hetgeen Nellie Bly ondernam en zij kwam op plaatsen waar nimmer een vrouw een voet had gezet. Haar reis trok zeer de aandacht en overal werd er over haar gesproken.

Van Jules Verne ontving zij een telegram en zij maakte speciaal een omweg om de schrijver in zijn woonplaats Amiens te bezoeken. Daarna zorgde zij nog voor de sensatie de reis

in kortere tijd te volbrengen, namelijk in ruim drieënzeventig dagen. Bij haar terugkeer in New York op 26 januari 1890 viel haar een vorstelijke ontvangst ten deel. Nellie Bly was door haar werk beroemd geworden.

Korte tijd later trouwde zij met de schatrijke Robert Seamon en nam ontslag bij „The World". Negen jaar lang was zij gelukkig en maakte met haar man grote reizen naar allerlei vreemde landen. Toen stierf haar man plotseling en zij bleef eenzaam achter.

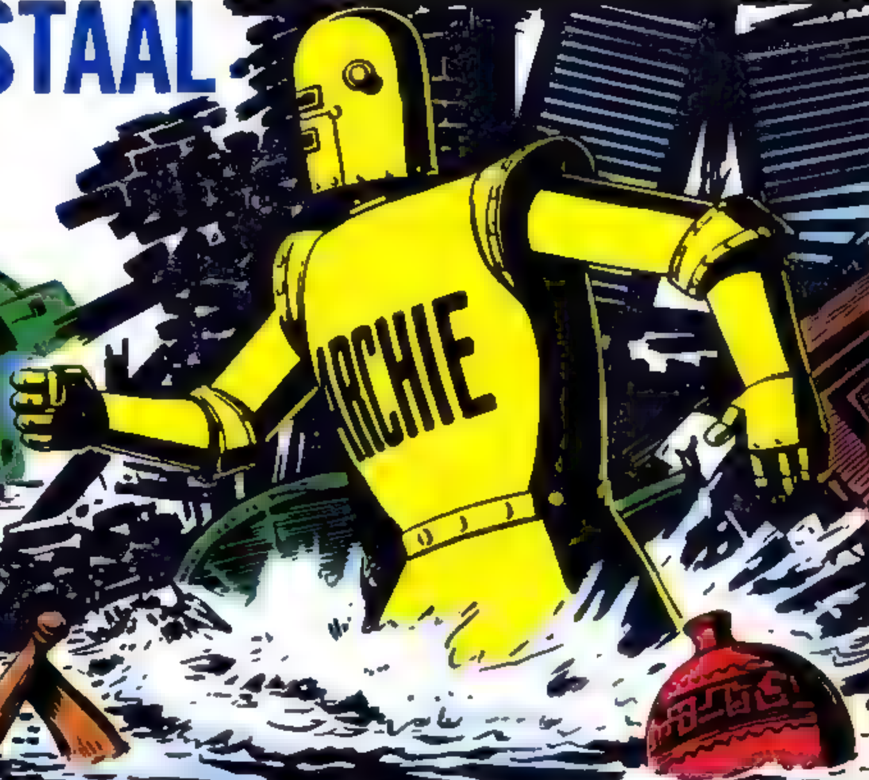
Om afleiding te vinden ging zij naar Europa, maar door het uitbreken van de eerste wereldoorlog werd zij spoedig gedwongen naar Amerika terug te keren. Door allerlei ongelukkige omstandigheden verloor zij al het geld dat haar man haar had nagelaten en zij had de grootste moeite om de eindjes aan elkaar te knopen. Zij leefde teruggetrokken en werd een eenzame en wat excentrieke vrouw.

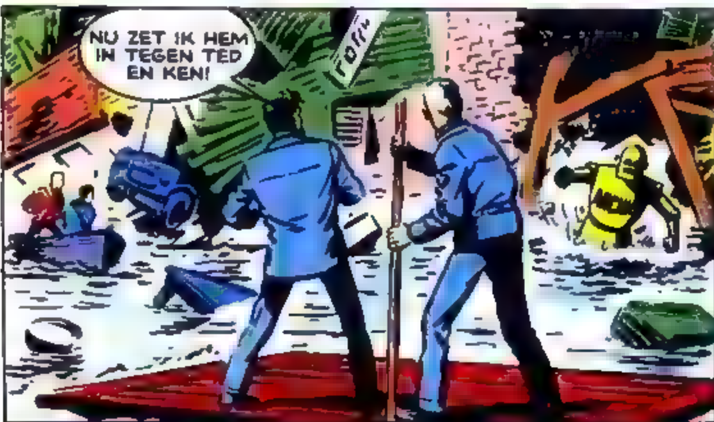
Na de oorlog probeerde zij weer als verslaggeefster aan de slag te komen, maar de naam Nellie Bly zei de mensen niets meer. Modernere en vlottere jonge meisjes en vrouwen hadden haar plaats ingenomen en niemand wist nog dat zij voor hen de weg had geëffend.

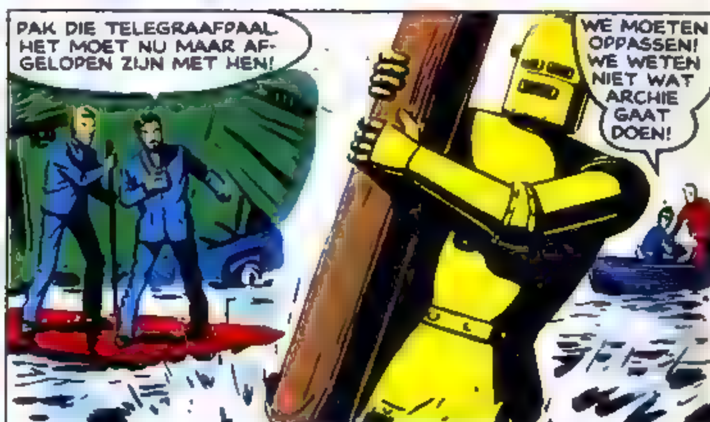
Op 22 januari 1922 stierf Elisabeth Cochrane, die onder de naam Nellie Bly als 's werelds eerste verslaggeefster eens beroemd was geweest, eenzaam en alleen. De kranten besteedden er nauwelijks of helemaal geen aandacht aan...

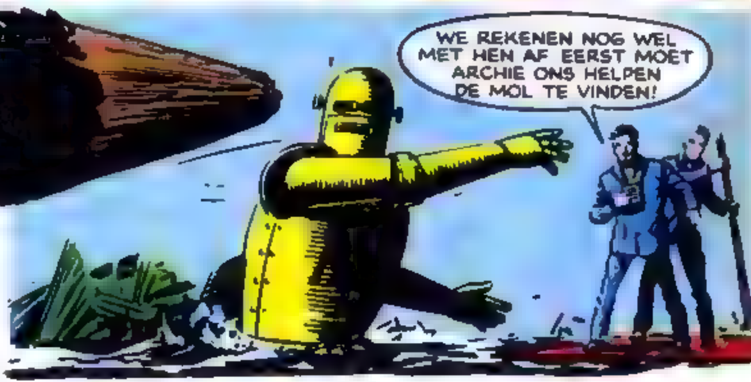
DE MAN VAN STAAL

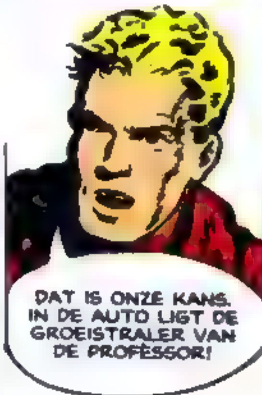

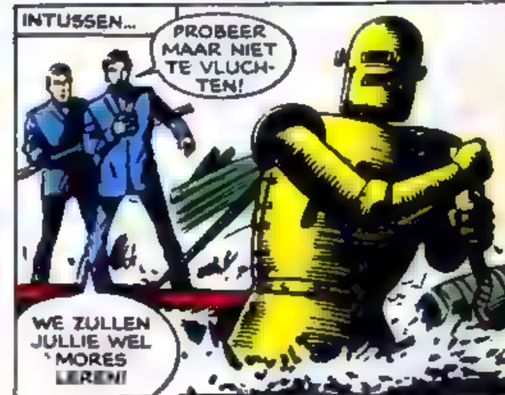

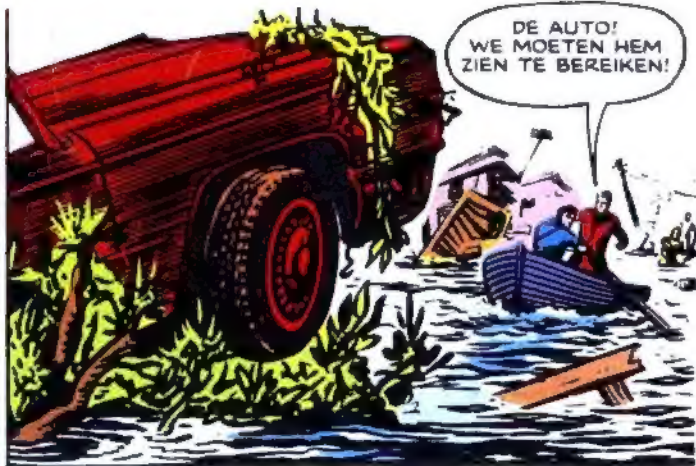

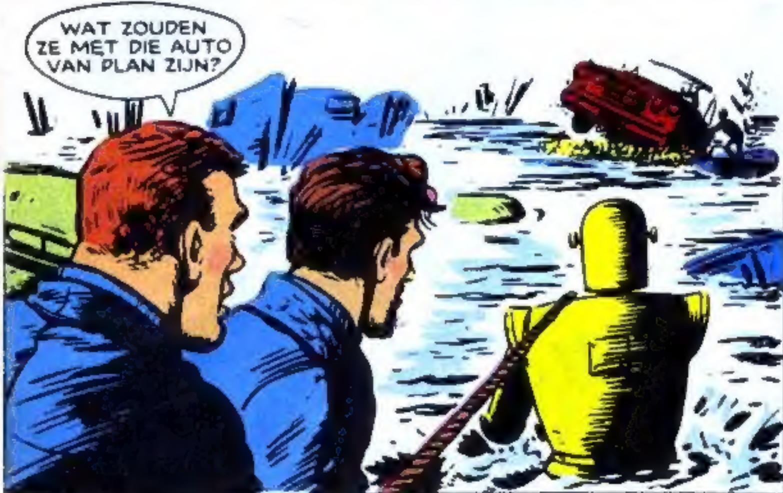

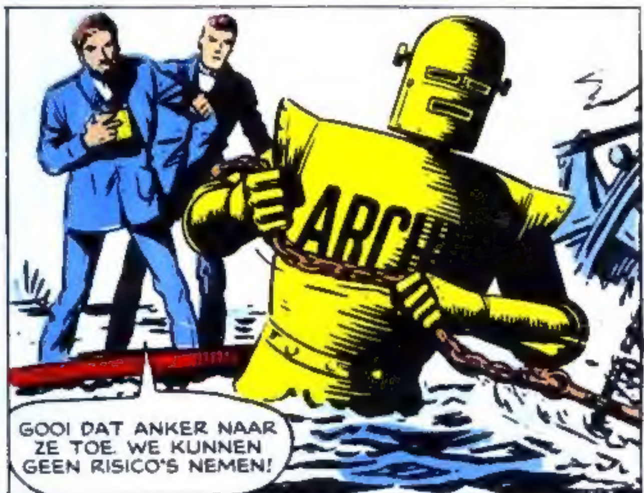

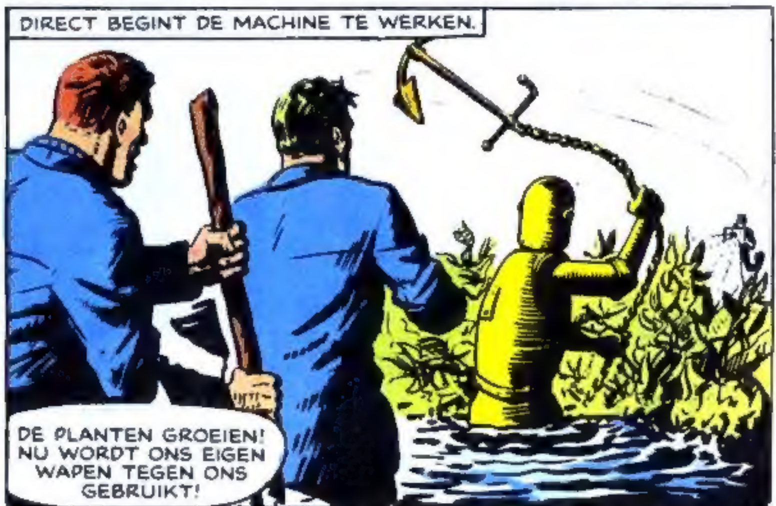

TED EN KEN ROEIEN VOOR HUN LEVEN.
WE KRIJGEN JULLIE WEL! JE ONTKOMT TOCH NIET!

DE AUTO! WE MOETEN HEM ZIEN TE BEREIKEN!

WAT ZOUDEN ZE MET DIE AUTO VAN PLAN ZIJN?

ARCH
GOOI DAT ANKER NAAR ZE TOE. WE KUNNEN GEEN RISICO'S NEMEN!

DAAR IS DE GROEISTRALER! WE ZIJN GERED!

DIRECT BEGINT DE MACHINE TE WERKEN.
DE PLANTEN GROEIEN! NU WORDT ONS EIGEN WAPEN TEGEN ONS GEBRUIKT!

DE PLANTEN SCHIETEN OMHOOG...
DE ROLLEN ZIJN OMGEDRAAID! GOOIEN, ARCHIE!

KEN ROEIT DOOR...
NU OF NOOIT! WE MOETEN DE ZENDER VAN SALANDA TERUG HEBBEN! DAAR GAAN WE, KEN!

Oplossingen uit het vorige nummer

Visitekaartje

ORGANIST

Spreekwoordpuzzel

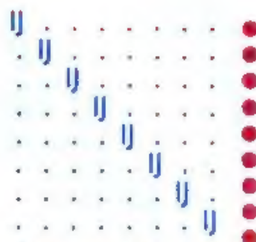
VAN ALLE HOUT KAN MEN GEEN LEPELS MAKEN

Kruiswoordpuzzel

	R	O	O	M		H	E	L	M	
I		D		A		E		E		K
B	R	E	I	N		K	O	N	IJ	N
I		U		K	A	S		T		I
S	I	R	E		V		B	E	E	K
			M	O	E	K	E			
L	E	N	S		R		S	N	I	P
A		A		B	IJ	T		IJ		A
M	A	G	E	R		O	E	V	E	R
P		E		I		U		E		T
	K	L	O	K		W	E	R	K	

IJ-PUZZEL

De opgave is hier om acht woorden van acht letters in te vullen, die allemaal de letter IJ bevatten.

Zoals je in de figuur kunt zien, verspringt die letter telkens een plaatsje.

De omschrijvingen zijn:

1 Metaalhoudend gesteente
2 Bijenwoning
3 Zonder stijl
4 Van een lijst voorzien
5 Opschepper
6 Overkant
7 Les
8 Iets lekkers

KRUISWOORDPUZZEL

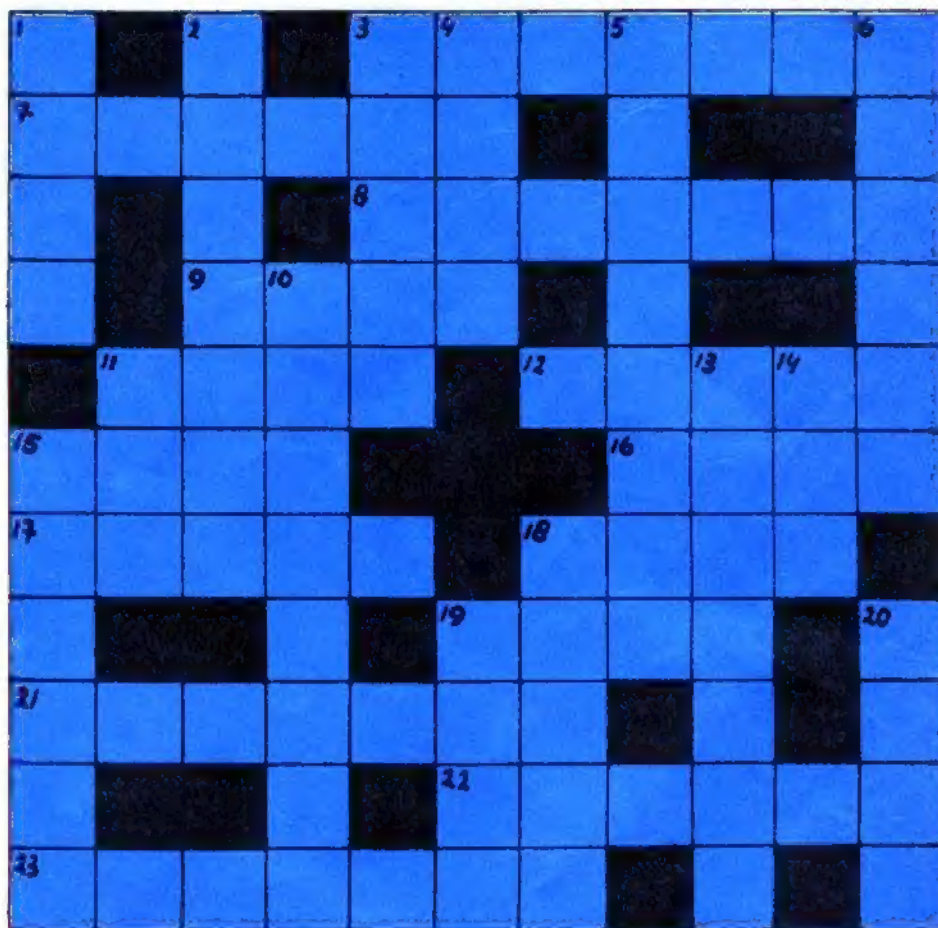
Horizontaal:

3 Dam in Zeeland
7 Muziekterm (lt.)
8 Bergplaats voor olie
9 Meisjesnaam
11 Angst
12 Kledingstuk
15 Rand
16 Niet klaar
17 Slang
18 Kabel
19 Naar verhouding
21 Dwingen
22 Vogel
23 Opgerolde halve haring

Verticaal:

1 Legerleiding
2 Land in Europa
3 Lage diersoort in water levend
4 Meisjesnaam
5 Ereboog
6 Beweegreden
10 Plaats in Overijsel
11 Wiel
13 Verleden tijd van knopen
14 Kledingstuk
15 Beroep
18 Gepantserde legervoertuigen
19 Lange, smalle strook
20 Onderpand

RAADSEL

Hij was zo'n vurig heer,
Want, moet je maar eens horen:
Hij heeft eens, op een keer,
Compleet zijn hoofd verloren.
Om hulp vroeg ik hem toen;
Vol vuur bood hij die aan.
Hij kon 't maar eenmaal doen
En 't kwam hem duur te staan;
Wat van hem overbleef, dat was
Een stokje en wat as. . .

VOORZETRAADSEL

1 UITEN
2 AKKER
3 VERGAAN
4 ANGEL
5 ROMMEL
6 PLETTEN
7 INNEN

Van deze zeven woorden ga je grotere maken met een heel andere betekenis door er telkens één letter vóór te zetten. Korte aanduidingen van de nieuwe woorden vind je hieronder. Als je het goed gedaan hebt, vormen de eerste letters van boven naar beneden gelezen de naam van een stuk kinderspeelgoed.

1 Op straat
2 Bengel
3 Werkwoord
4 Wasserijgereedschap
5 Doos
6 Werkwoord
7 Textiel

Alona Wildebras

ALONA IS BEZIG EEN MAN TE REDDEN VAN EEN ROTS, MAAR HAAR KANO IS AFGEDREVEN EN DE ROEISPAAN IS WEG.

WEES NIET BANG! IK KOM TERUG!

LIEVE HELP, NU LUKT HET ME NIET MEER!

ALONA IS ONTVOERD DOOR INBOORLINGEN VAN EEN EILAND, WAAROVER HAAR VADER BESTUURDER IS.

ZE PIEKERT NOG STEEDS OVER HET GEBEURDE, ALS ZE LAND IN ZICHT KRIJGT.

EINDELIJK LAND! NU NOG HULP ZIEN TE VINDEN!

ZE TREKT DE KANO OP DE OEVER EN RENT NAAR EEN HUIS . . .

JOE-HOE! IS ER IEMAND THUIS?

ZE IS MAAR KORT BIJ HAAR OUDERS OP MAHATI GEWEEST EN DAAROM HERKENT ZE HET EILAND NIET.

WAAR BEN JE GEWEEST? WE HEBBEN VRESELIJK IN ANGST GEZETEN!

GELUKKIG DAT WE JE GEVONDEN HEBBEN!

MAMMA, PAPPA! WAT EEN GELUK DAT IK U TREF!

VLUG LEGT ZE ALLES UIT . . . .

DAT IS DE BOODSCHAPPER OP DE ROTS. ZIJN KANO IS OMGESLAGEN, TOEN HIJ U WILDE VRAGEN DE TOVERDOKTER TERUG TE BRENGEN!

WE ZULLEN HEM ERAF HALEN, MAAR DIT MUISJE ZAL NOG EEN STAARTJE HEBBEN!

MENEER RICHARDS IS ERG BOOS.

U KUNT HEM NIET OPSLUITEN, OMDAT ZE MIJ ONTVOERD HEBBEN . . .

MAAR HAAR VADER LUISTERT NIET. ENIGE TIJD LATER WORDT DE INBOORLING AAN WAL GEBRACHT . . .

IK MOET TERUG. MUSHA ZAL BEZORGD ZIJN. IK BEN HUN GEVANGENE EN ZIJ HEBBEN ME NODIG!

ZONDER ER VERDER BIJ NA TE DENKEN SPRINGT ALONA IN DE KANO EN GAAT DE ZEE OP . . .

PAPPA WEET WAAR IK BEN EN HOE HIJ ME TERUG KAN KRIJGEN.

ZE IS ERG BLIJ HAAR VRIENDEN OP HET EILAND TERUG TE ZIEN.

HALLO, ALLEMAAL, HIER BEN IK! WAT IS ER MET JULLIE AAN DE HAND?

ZE KIJKT DE INBOORLINGEN VERBAASD AAN. DAN NEMEN DEZEN HAAR MEE.

NU ZIE JE WAAROM WIJ DE TOVERDOKTER NODIG HEBBEN!

WAT IS ER GEBEURD? IK BEGRIJP ER NIETS VAN!

MAAR DAN . . .

ZIJN BEEN IS GEBROKEN! JE ZULT ER IETS AAN MOETEN DOEN!

WAT KAN IK IN VREDESNAAM DOEN OM HEM TE HELPEN?!

Volgende week kun je lezen hoe Alona de gewonde man helpt.

SJORS EN SJIMMIE

IN VREEMDE STREKEN...

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.